

jeg, det ærede Medlem vil volde det danske Landbrug en ubødelig Skade. Derimod mener jeg, som jeg ogsaa udtalte før, at det ærede Medlem paa forskellige andre Omraader kan have Ret, og jeg synes, det vilde være betimeligt, dersom man angaaende dette Spørgsmaal tog under Overvejelse, hvorledes man, idet man for øvrigt bibeholdt selve Tilstanden, bedst kom over de Ulemper, som have været forbundne dermed. Hvorledes man skal tage fat paa dette Spørgsmaal, tør jeg ikke have nogen Mening om, jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at naar han og hans Parti selv i saa høj Grad have været medvirkende til den Lov, vi for nogen Tid siden vedtog her i Rigsdagen, og som søgte at ordne Forholdet for disse fremmede Arbejdere her i Landet saa godt som muligt, have de maaske, sig selv uafvidende, gjort det danske Landbrug en Tjeneste dermed. Jeg tror nemlig ikke, at de Landboere her i Landet, som have set paa denne Lov med onde Øjne — og der findes mange af dem, mange, som finde, at vi ere gaaede for vidt i de Forordninger, som her opstilles —, have set rigtigt paa denne Sag. Jeg tror, at denne Lov har bevirket, at det er lettere at faa den fremmede Arbejdskraft hertil nu, end det har været før, og det ligger ganske simpelt i, at man i de paagældendes Hjemland med Tryghed sender dem til et Land, hvor Forholdene ere saa gode, som de ere det her i Landet.

Naar det ærede Medlem Gang paa Gang talte om, at disse Arbejdere stod saa langt tilbage i Kultur i Sammenligning med vore egne Arbejdere, vil jeg dertil sige, at selv om det ærede Medlem kan have Ret deri i den Forstand, at disse Folk vel knapt læse saa flydende eller skrive saa god en Haandskrift som vore i de danske Skoler oplærte Arbejdere, staa de paa mange Omraader og da navnlig paa det religiøse ikke tilbage for danske Arbejdere. Og hvis man har den Anskuelse, at disse Arbejdere gennemgaaende ere noget vanskelige at have med at gøre, i deres Forhold og Optræden udvise større Raahed, end man er vant til at se herhjemme, og at i det hele et uheldigt Forhold gør sig gældende her, tror jeg, man tager fejl heri. Min Erfaring gaar tværtimod ud paa, at de polske Arbejdere gennemgaaende ere behagelige Folk at have med at bestille, men at de paa den anden Side meget vel kende de Betingelser, som de ere gaaede ind paa, og meget bestemt — hvad jeg respekterer dem for —

staa paa, at Akkorderne, saaledes som de have opfattet dem, og saaledes som de ere gaaede ind paa dem, inden de rejste herop, selvfølgelig skulle gennemføres i deres Detailler. Hvis man tager Polakkerne for nogle Mennesker, der ikke have Forstand paa at hævde deres Ret, og som i overordentlig høj Grad staa tilbage for Befolkningen herhjemme, tror jeg, man i ikke ringe Grad overdriver.

Naar det ærede Medlem dernæst hævder, at man her i København har en Polakkoloni, maa jeg spørge, om det ærede Medlem ved, hvorfra disse Polakker stamme, om han tror, at de Polakker, der opholde sig her i København, gennemgaaende høre til dem, der søge Landbrugsarbejde her om Sommeren. Det tror jeg nemlig ikke. Jeg tror, at de Polakker, som ere her om Vinteren, delvis komme fra helt andre Egne. Det er Folk, som af en eller anden Grund ikke befinde sig vel i deres Hjemstavn, og som have Venner her, der indtil videre hjælpe dem til at opholde sig her. Der er neppe nogen virkelig Forbindelse mellem Landbrugsarbejderne, der i Ordets egentlige Forstand ere Sæsonarbejdere, der om Efteraaret drage tilbage til deres Hjemstavn, og den Koloni, som det ærede Medlem omtalte i Gaar, og som skulde findes her i København.

Ordføreren (N. P. Jensen): Jeg skal ikke holde nogen lang Tale, da jeg i Gaar var saa udførligt inde paa de enkelte Spørgsmaal, og da der ikke fra de forskellige Medlemmer har været rejst Indvendinger mod det, jeg i Gaar fremsatte; der kan have været forskelligt Syn paa en eller anden Ting, jeg fremdrog, men i det væsentlige var der Enighed derom.

Jeg skal især vende mig til den højtærede Indenrigsminister for at forsvare Udvalgets Stilling paa enkelte af de Punkter, hvor det er gaaet imod Indenrigsministeren, og hvor han derfor ret naturligt er mindre tilfreds med vor Stilling. Jeg skal først med Hensyn til, at de Penge til „andre Understøttelser“, som ere stilled til fri Raadighed for Ministeren, ere nedsatte fra 3,000 Kr. til 1,500 Kr., blot ganske kort nævne et Punkt, som har spillet sin Rolle med Hensyn til Udvalgets Stilling. Jeg skal ikke nævne Navne, men der er i tidligere Tid sket følgende: En Mand har søgt Understøttelse, men er bleven afvist i Finansudvalget efter Samstemning med den daværende Indenrigsminister. Senere har vedkommende Mand underhaanden henvendt